

Toto je Radimův příběh. Žádný smyšlený román. Je to příběh člověka, kterého si nesmírně vážím jako přítele a nyní ještě více, protože se svým příběhem rozhodl pomoci ostatním. S přihlédnutím k autentičnosti jeho příběhu jsem ponechala nespisovnou formu včetně několika sprostých slov, abyste lépe pochopili skutečnou hloubku Radimových emocí.

Jitka Trnková

DENÍK GEMBLERA

Ahoj. Jmenuju se Radim a jsem GEMBLER. Giganticky Egoisticky Maximálně BLbej ERror. Pleskač. Bedňák. Závislák. Letos (2021) mi bude 41 let, mám úžasnou ženu lvču a skvělého syna Adama, kterému budou na podzim čtyři roky. Pracuju jako "ajták" na volný noze. Mám rád vychlazený pivko a naše pravidelný sobotní odpoledne plný srandy s nejlepší kamarádkou Jíťou, jejím přítelem a jejich čtyřletou dcerou. Tolik asi o mně, na to, abych byl víc konkrétní, nemám koule. Stydim se. Stydim se za to, že jsem to dopracoval až tak daleko, že jsem si musel říct o pomoct svojí nejlepší kamarádce, protože před vlastní ženou by mě hanba fackovala. Jednou kápnu božskou, ale teď nemám sílu bát se i o náš vztah a budoucnost.

Můj průser se datuje do roku 2020. Konkrétně konec června 2020. Divnej rok. Covid-19, pandemie, šílenství. Jsem pohodář, takže katastrofický scénáře mě nechávají v klidu. Žena naopak panikaří, já uklidňuju, maximálně se věnuju vytouženému synovi a užívám si home office :-). Jednou za čtrnáct dní jdeme s kolegama "ajtákama" na tajňáka na pivko, abysme neztratil kontakt. Taky proto, aby nám z těch ustrašenejch ženskejch, co máme doma, nehráblo. Vedeme takový ty klasický chlapský řeči o fotbale, politice, teplotě a kvalitě piva, však to znáte :-). No, a pak přijde řeč taky na volnej čas, kterýho je díky home office o trochu víc, než by bylo zdrávo. Dělíme se na dva tábory. První, slušňáci, pomáhaj manželkám s domácima pracema, nadšeně vynášejí odpadkový koše a večer usínaj s pocitem maximální spokojenosti, jak zase udělali maximum pro to rodinný štěstí. Uznávám, že domácí práce moc nemusim, taky kterej chlap by se dobrovolně hlásil. Když je potřeba, pomůžu, ale naproti tomu rozhodně nechodim. A pak je tady druhej tábor, divočáci, kterej přes den poctivě pracuje, občas doma s něčím pomůže, pomazlí dítě a pak ženu, a když to doma všechno odpadne, neví, co dál s volným časem. Do tohohle tábora jsem bohužel zapadnul i já. Ne, že bych nebyl večer unavenej, ale prostě tak nějak bejt celej den doma není ono. Kolikrát si říkám, sakra, co bych teď dal za nějakej nevyžádanej hovor s operátorem, jak já bych se bavil! Smůla. Operátoři maj asi všichni covid. Logicky tedy přichází na řadu téma, co my divočáci vlastně po večerech děláme. Sonduju a zjišťuju, co by mě tak zaujalo. Jasně, porno, to je taková ta klasika a ne každej je z toho zrovna odvařenej. Plejstejšny, střílečky, nuda a šed'. Parťák "Dejř", co shodou okolností pracuje externě pro stejnou firmu jako já, nabízí řešení. "Ty vole, já začal hrát na netu poker." Jo, už jsem o tom slyšel, že když je člověk šikovnej, dokáže si dokonce i slušně přivydělat. Ne, že bysme zrovna dřeli bídu s nouzí, ale každá kačka se hodí. A když to nehodí kačky, aspoň to nějak zaplácně čas. "Občas si zahraju nějaký bedny, když mě přestane bavit přemejšlet, a docela vyhrávám," pokračuje Dejř. Pomalu si získává mojí pozornost. "Jako automaty?" utvrzuju se, že jsem ho správně pochopil. "Jasně, jsou jich tam stovky, lítaj tam jackpoty a dostal jsem i nějaký

vstupní bonusy, takže za mě super!" Dejť zvedá panáka vodky a symbolicky si se mnou přes půl stolu přiřukává. Ostatní jen poslouchaj, zřejmě se jako já zasekli u těch stříleček. Tak fajň, budu se tvářit, že mě to nijak extra nezajímá, abych nebyl za exota. Měníme téma. "Kdo platí další kolo?" zvedám nad hlavu prázdnýho panáka....

Neděle. 28. června 2020. 22:16 hod.

A přesně takhle nevinně to začalo. Včera jsme s klukama blbli až do rána a dneska už sedím u pc a zakládám si svůj první online hráčskej účet. Tak to zkusim, co, bude sranda. Tipsport mi hned po prvním online vkladu připsal bonus. Tak. Teď se jen trochu zorientovat, co, kde a jak a jde se na věc! Protože jsem od přírody opatrněj, někdy až moc, vložil jsem napoprvý tisícovku. Ani málo, ani moc, alespoň se ukáže, jestli Dejť nekecal :-). Uznávám, že první automat jsem si vybral podle žebříčku oblíbenosti ostatních hráčů. Bonus "džoukr". Krásně se na mě usmíval. Zatímco hraju, dole v liště nabíhaj jackpoty a já cejtim, že mi každou minutu musí padnout. Smůla. Šest minut. Tisícovka v háji. No co, byl to první pokus, někdy to třeba zkusim znova.

10. července 2020. Pátek. 22:48 hod.

Těžkej tejden. Zákazník za všechny prachy. Myslel jsem si, že aspoň s klukama zajdeme na pivko. Dneska nikdo nemůže, tak přemejšlim, jak se zabavit. Žena usnula s malým, v televizi klasickej páteční mix ničeho a v ledniče poslední pivo. Sedim u pc a čučim do blba. Najednou si vzpomenu na svůj online účet u Tipsportu. Že by se dneska zadařilo? Zkusíme. Během minuty vkládám online vkladem dva tisíce, abych si pojistil, že budu mít dost peněz na hraní, když tisícovka nestačila. Jen pro jistotu. Protože dneska to vyjde, cejtim to v kostech :-). Dneska budu chytřejší a nebudu vybírat automat podle oblíbenosti, ale podle toho, kterej se bude líbit mně. Projíždím nabídku automatů a začínám bejt trochu nervózní. Nečekal jsem, že jich tu bude tolik. Tak kterej si mám vybrat? Ententýky dva špalíky, dneska беру červeněj. Hell "gejm". Docela dobrý :-). Minule jsem sázel za dvacku, tak dneska to trochu navýšim. Zkusim vsadit párkrát za padesát a uvidim. Ty bláho! Šest stovek. Paráda! Zkusim hrát dál a třeba ještě něco vytáhnu. Za pár minut už mi na další sázky zbejvá jen pět stovek. Jsem trochu nakrknutej, ale je to pořád ještě dost peněz, abych zkusil jinej automat. Volim jinou taktiku. V pravý části obrazovky prolítavaj hráči, kolik a na kterym automatu vyhráli. Čekám, až uvidim nějakou zajímavou částku a na ten automat kliknu. To už musí bejt tutovka. Takže Mystery "džoukr", zkusíme, uvidíme. Sázim za dvacet, to je 25 protočení, když mam pětikilo. Najednou na mě z obrazovky vyskočí tři symboly "džoukra" a vyhrávám deset volnejch zatočení. Bomba! Moje nadšení opadá okamžitě po skončení volnejch

zatočení, protože jsem vyhrál sto dvacet korun. To je teda bomba! Na další sázky mi zbejvá už jen dvě stě padesát. No co, tak když už jsem tady, zkusím ještě jiné automaty, budu hrát za deset, ať mam aspoň na těch 25 zatočení. Tentokrát se nerozmejšlim a klikam na první automat, kterej na mě vykoukne. Popravdě ani nevím, jak se jmenuje, nastavuju vyšší sázky a hraju. Cejtim, jak mi buší srdce. Teď už musím vyhrát. Už jsem v tom za tři tisíce, sakra. Moje přání bylo vyslyšeno a vyhrávám devět stovek. Fajn. Tak pro dnešek stačilo. Zkusím to třeba zejtra, dneska evidentně nemám svůj den...

11. července 2020. Sobota. 23:20 hod.

Nakonec jsem ukecal Dejfoně na jedno pivko. Teda bylo jich víc, ale doma se vždycky říká na jedno. Vracím se docela v náladě, po sprše dávám pusku malému a lvče, která zase o všechno to naše rodinný štěstíčko celej den pečovala. Už už vypínám počítač a najednou si vzpomenu na svoje vyhraný prachy. Mam ještě devět stovek. Třeba mi to v náladě půjde líp :-). Pohodlně se usazuju a přemejšlim, kterej automat si vyberu dneska. Docela se mi líbil ten první, Bonus "džoukr", třeba dneska něco dá. Dneska si věřím, dávám sázky za padesát. A co. Je to jen devět stovek, bože. Jak rychle jsem se nadchnul, tak rychle jsem se nasral. Vážně! Tři litry a nic?! No to teda ne! Když vidím v pravým sloupečku ty výhry ostatních, tak jsem teda vážně nasranej. Dva tisíce, tři tisíce, někdo dokonce vyhrál dvacet tisíc. Ve vzteku vkládám okamžitou platbu dva tisíce. To už půjde. Vklad je připsanej asi za sedm minut. Neskutečně dlouhejch sedm minut, když nemam žádný drink. Když to nešlo za padesát, tak to půjde za stovku. To je 20 zatočení. Dvacetkrát se modlím, srdce až v krku, a ejhle, ono to funguje. Na šestnáctým zatočení přichází tři bonusáci, dvanáct zatočení zdarma. Bombice! S každou naskakující vyhranou stovkou mi stoupá tlak až do nebeskejch výšin. Gratulujeme, vyhráli jste 8.600,- Kč. No tak to nemá chybu! Protahuju zatuhlou ruku a s příjemným pocitem a úsměvem na tváři padám do postele.

31. července 2020. Pátek. 21:23 hod.

Mám za sebou náročný týden. Zakázka je hotová, zákazník spokojenej, splněno. Ještě aby zaplatil a budu ve finále spokojenej i já :-). Zase nevím, co s načatým večerem. Asi bych kecal, kdybych řekl, že jsem si za těch pár dní na svůj poslední bednoúspěch nevzpomněl, ale tak nějak jsem neměl ani čas ani potřebu si zahrát. Hřála mě ta poslední výhra. Ještě jsem jí nevybral. Zrovna dneska odpoledne jsem přemejšlel, jestli to vyberu všechno, nebo jestli zkusím hrát dál. Rozum mi říkal "vyber to všechno", a pak někde hluboko uvnitř takovej tichej hlásek našeptával "ještě to zkus". Rozhod jsem se pro kompromis. Půlku vyberu, za půlku budu hrát dál. Vlastně tak skoro o nic nepřijdu. Když náhodou prohrajú, tak holt už

další peníze nevsadím a budu to mít vyřešený. Za deset minut už zkouším svůj první výběr na účet a jde to hladce. Čtyři tisíce tři sta vybírám, čtyři tisíce tři sta si nechávám na další hraní. Já jsem tak šťastnej! Zkusím zase automat, kterej jsem už hrál. Mystery něco... Už to mam! Pročítám si nastavení hry a zjišťuju, že maximální sázka je za pětasedmdesát. Tak jo, proč ne, dám maximální sázku, peněz mam dost.

Ach jo. Trápím se tady s tím už víc než čtvrt hodiny. Vždycky, když něco vyhraju, tak mě pak hned zase stáhne. Pořád dokola. Tohle mě nebaví, fakt. Zachvilku už nemusím přemejšlet, jestli mě to baví nebo ne, prachy jsou v tahu. "Džoukr" dneska přines štěstí někomu jinýmu. Možná. A možná taky ne. Co mě co zajímaj ostatní lidi. Vzteky vypínám počítač a jdu spát.

1. srpna 2020. Sobota. 23:00 hod.

Tak to teda ne! Celej den jsem byl nasranej. Procházka s malým stála za nic, pořád jsem byl myšlenkama u té bedny, co mě obrala o moje peníze. Přece to tak jednoduše nevzdám. Dám tomu ještě poslední šanci. Přihlašuju se do svého online účtu a zjišťuju, kde je ta druhá půlka peněz, co jsem si poslal na účet. Aha, ono se to dá ještě zrušit. Paráda! Odvolat výplatu. Hotovo. A zase můžu hrát.

Takže mam čtyři tisíce tři sta. A začínám počítat. Sázky, protočení, pořád dokola. Když už takhle uvažuju asi deset minut, začnou se mi potít ruce a to fakt nesnáším. Rychle dospěju k rozhodnutí, že je to vlastně jedno a klikám na první automat v nabídce her. Dneska mám novou strategii. Začnu sázet za dvacet a po každým desátým protočení to zdvojnásobim. Že mě to nenapadlo dřív!

O osm minut pozdějš....

To si snad ze mě dělá prdel! Další čtyřka v tahu! Na to nemam nervy. Vypínám počítač a přísahám na všechny svatý, že už do toho nehodim ani korunu. Chcípáci!

2. srpna 2020. Neděle. 21:10 hod.

Moje předsevzetí mi dlouho nevydrželo. Celej den jsem se snažil tvářit, že jsem naprosto v pohodě. Ivča se mě ptala, co se děje. "Nic, jenom mě trochu bolí hlava," použil jsem oblíbenou ženskou výmluvu na všechno. Jen jsem to vyslovil, začal jsem se stydět. "Běž si brzo lehnout, to máš od toho počítače", políbila mě na čelo a spiklenecky na mě mrkla. Pochopil jsem, že to byla výzva k postelový akci. Na to fakt nemám náladu. "Musim tady ještě něco dodělat," oplácím mrknutí. Začal jsem se stydět ještě víc...

Jakmile za Ivčou zaklapnou dveře do ložnice, přihlašuju se ke svému online účtu a vkládám další peníze. Desítka. To musí stačit. Budu tak mít rezervu na víc protočení a pak mi určitě

něco přijde! Než jsem si uvařil kafe, peníze byly připsány. Snažím se vymyslet novou strategii. Přece musím vymyslet nějakou tutovku, ostatní taky vyhrávají! Řek jsem si, že se nenechám vykolejit sledováním ostatních hráčů a jejich krásnejch výher a rovnou se vrátím k automatu, na kterým jsem zatím vyhrál nejvíc. Bonus "džoukr". Dneska se obzvlášť krásně směje :-). Začnu sázku na stovce, protože mám rezervu. Kdybych sázel jen za stovku, tak mam na sto protočení. A to by bylo, aby nebylo. Dneska tomu fakt věřím. Utírám zpocený ruce do kalhot, uskrnu vařící kafe a poprvý roztáčím "kolo štěstí". A je to tady! Mám bonus! 11 volnejch zatočení. A za kilo!!! Tak to bude hustý. Protáčím volný zatočení, jak nejrychlejš to jde, a za pár minut už se na mě z obrazovky usmívá částka 16.200,-. Připisuje se mi k zůstatku a dohromady mám 21.400,-. To je víc než dvojnásobek vložený částky. Takže ono to vážně funguje! Měl bych bejt spokojenej, ale červíček hlodá a říkám si, že ještě zkusim hrát dál. Třináct tisíc dávám k výplatě na účet a zbytek si nechávam na další blbnutí na bednách. Teď už je to vlastně jedno, když nevyhrajú, protože svoje mám zpátky a nula od nuly pojde. Moh bych zkusit nějakej novej automat. Projíždím nabídku her a zaujme mě fialovej "turbáč". Hezký. Klasická bedna. Líbí se mi, že když zkouším novej automat, nikdy vlastně nevím, co to přinese. U každýho automatu je volba hry za peníze a pro zábavu. Pro zábavu nehrajú, abych měl překvapení. Je to adrenalin :-). Mám v "banku" něco přes osm tisíc. Začínám sázet zase za stovku. Počítám. Osmdesát protočení, to půjde.

O deset minut pozdějš...

Tak tohle jsem posral. Nula. Vždycky trochu něco dal, pak dlouho dlouho nic, a nakonec nula. No co, svoje mám zpátky, házím na to bobek.

O dalších pět minut pozdějš....

Uvařil jsem si druhý kafe. Dneska asi neusnu. Snažím se vyhnat z hlavy myšlenky na další sázení. Ještě není tak pozdě, kouknu na tu zakázku pro kornflekáře. Zejtra jsem jim stejně chtěl poslat kalkulaci, tak jí udělám dneska a zejtra si dam voraz.

O dalších šest minut pozdějš...

Sakra, nemůžu se soustředit. Moje ruka jako by nebyla moje. Automaticky stornovala výplatu výhry na bankovní na účet a hlásek uvnitř mě mi našeptává: "Ještě můžeš hrát, ještě můžeš vyhrát. Máš tady dalších třináct tisíc." Pozdě. Už hraju. Zůstávám u fialovýho "turbáče", protože tu poslední prohru mu nedaruju. Tentokrát sázím už za dvě kila. Za pár minut mám poslední tisícovku. Sakra. Co dál. Blbej nápad hrát za dvě kila. Strašně rychle to ubejvá. Vzteký zavírám "turbáče" a hledam další automat. Už jsem tak zoufalej, že koukam na výhry ostatních hráčů, kdo vyhrál nejvíc, tam jdu. Taky Bonus něco. Ani to nečtu, stejně už mam jenom litr. Paráda! A o tři minuty pozdějš už nemam ani ten litr. Do hajzlu!

7. srpna 2020. Pátek. 1:15 hod.

Nemůžu spát. Přemejšlim. Celej tejden si opakuju. Seš debil. Seš debil. A ještě jednou, seš debil. Ani na pivko jsem nešel. Myslim, že Dejť mi tu bolest hlavy nesežral, ale nepřemlouval mě. Třináct tisíc v tahu. Ty vole! Navíc v tuhle blbou covidovou dobu. Už druhěj měsíc saháme do rezerv na horší časy. A já z tý rezervy ještě ubírám na takový hovadiny. No co, udělám si bilanci, jak na tom finančně jsme, spočítam to, nějaký katastrofický scénáře a třeba něco zbyde. A na co vlastně by mělo zbejt? Na bedny? Nebo na dovolenou? Na boty pro malýho? Jsem normální, racionálně uvažující člověk, tak jak vůbec můžu přemejšlet o tom, kolik ještě do těch beden můžu naházet? Sám sobě přestávam rozumět. Chci svejch třináct tisíc nazpátek. Tak tam holt budu muset ještě něco hodit, abych to dostal zpátky. A pak si zruším účet a už nikdy si nezahraju. Na účtu máme ještě sto tisíc. Takže při nejhorším, kdybych neměl kšefty, tak to stačí na tři měsíce, když se nic nepodělá. To znamená, že desítku si můžu ulejt. Oukej. Za dalších deset minut už mám desítku na svym online účtu. Nevim, jestli má cenu dělat si nějaký strategie. Asi to bude celý jen o štěstí. Takže jsem se rozhod, že si necham pět tisíc na jeden automat a pět tisíc na nějakěj druhěj. Je jich tady tolik, že si nemůžu vybrat. Zavírám oči a klikam na nabídku her. První pětilitr dávam na automat s nějakějma sušenkama. Divoký sušenky :-). Už žádný "džoukry". Vůbec nechápu systém hry, ale to nevádí. Tím líp. Určitě! Pořád něco dává. Už čtvrt hodiny se držim pořád kolem pěti tisíc korun. Za další čtvrt hodinu se začínam trochu nudit. Tenhle automat už ne. Vypínám. Zkusim jinéj. Hunter's "drím". Jó, to by byl sen, vyhrát jako tady ten týpek šedesát tisíc. Za kolik asi musel vsadit? Nevim, ale zkusim to. Budu muset navýšit sázky, abych vyhrál něco pořádnýho. Mám devět tisíc sto. Co kdybych zkusil vsadit třeba za pětikilo? To je osmnáctkrát. Teď a nebo nikdy. Dávam první sázku za pět set a roztáčim. Třese a potí se mi ruka, protože vim, že je to risk, mám jenom 18 zatočení. Posledních 18 zatočení a bude konec. Navždycky.

A je to. Konec byl blíž, než jsem doufal. Do prdele! Je 2:20 ráno a já jsem úplně švorc. Mam chuť si nafackovat. Vplížim se do ložnice a snažim se zabrat. Zavřu oči a všude vidim peníze. Bedny. Pak zase peníze. Dvacet tři tisíc v hajzlu. Mam pocit, že z toho do rána zešílim...

8. srpna 2020. Sobota. 19:40 hod.

Zavolal jsem Dejťovi. Byl rád, že už mě nebolí hlava :-). Takže mi to nesežral. Kdyby tak věděl, že dneska mě ta hlava bolí doopravdy. Skoro jsem nespál. Přesto vítám jakýkoliv vytržení od reality, což pivko s Dejťoněm je. Sedíme na tajňáka v našem podniku a popijíme parádně vychlazený pivko. Mlčim. Cejtim, jak se na mě Dejť dívá a čeká, co ze mě vypadne. Něco bych měl říct, ale nevim co. Celou mojí mysl vyplnily bedny. Čím víc se na to snažim

nemyslet, tím víc na to myslím. Navíc mam pocit, jako by do mě Dejť viděl a všechno věděl. Hrozná představa. Co když do mě takhle vidí i moje lvča? Ta se to nikdy nesmí dozvědět! Zvedám hlavu od stolu a prohlašuju památnou větu: "Nějak mě to všechno sere." Dejť dostane záchvat smíchu. "Vítej v klubu, kámo," přitukáváme si půllitrama. Začínám rozsáhlou debatu o home office, o kšeftech a dalších hovadinách. Najednou se na mě Dejť podívá a praví: "Už si zkusil to kasino? To by ses vodreagoval, vole." Pivo mi zatrpklo cestou do žaludku. Nemůžu polknout. Poleje mě studenej pot. Musim mu nějak odpovědět. "Zatim nebyl čas. Třeba to někdy prubnu," odpovídám. Do očí se mu ale podívat nemůžu. Poznal by, že kecam.

Zaplaťpánbůh za ten lahodnej žlutej mok. Dali jsme pár kousků a najednou už bedny nezaplňujou celou mojí hlavu. Je tam totiž vopice :-) Dávam rychlou sprchu, přitulim se k lvče a spokojeně usínám.

12. srpna. Středa. 13:15 hod.

Ivča jela dneska s malym k rodičům. Vráti se až zejtra, takže si hodim nohy na stůl, otevřu pivko a budu se celý odpoledne jenom válet. Naivní představa. BEDNY. BEDNY. BEDNY. Zase to mám v hlavě. Proč já debil jsem s tím vůbec začínal. Přísahal jsem si, že už tam nehodim ani korunu. Tak proč na to nemůžu přestat myslet? Dvacet tři tisíc je prostě v tahu a hotovo. A dost! Zakazuju si o tom přemejšlet. Prostě žádný bedny neexistujou! Pro mě už ne. Celý odpoledne jsem se zabavil válením u tv, takovýho promrhanýho času. Uznávám, že bych byl asi užitečnější, kdybych si uklidil bordel v počítači, ale držim se hesla, co můžeš odložit na zejtra, odlož na pozejtří. Po videohovoru s Ivčou a malym byt najednou nějak zprázdnil. Nejsem zvyklej, že tady nejsou. Děsný ticho. Dohání mě k šílenství. Ne to ticho, ale protože mam čas přemejšlet o tom, co jsem si už tisíckrát zakázal. Jsem tu sám a příležitost dělá zloděje.

18:20 hod.

Mozek zavelel a moje tělo se rozhodlo, že si sedne k počítači. Ne uklízet bordel, ale vlézt na účet a znova spočítat, jestli by se někde nedala ušklídnit nějaká stovka na posledních pár zatočení. Nesnáším feťáky. A teď jsem se přistih, že se chovám jako ten feťák, kterej celej den nedělá nic jinýho, než že myslí na svojí dávku. A když si jí píchne, myslí na další. Je to hnus. Pohrdám sám sebou, ale ani to mi nezabrání, abych neodkliknul další platbu na svůj online účet. Kšefty určitě budou, necham si rezervu na dva měsíce, to bude v pohodě. Vložil jsem třicet tisíc. Nenávidim se...

Necejtim záda. Koukam na hodiny a zjišťuju, že už tady u toho dřepim tři hodiny. Ale vytrvalost se vyplatila. Nemůžu tomu uvěřit. Vrátil jsem se k "džoukrovi" a už ani nevím, jak

dlouho sem ho hrál, pořád jsem navyšoval a snižoval sázky a najednou mám zůstatek 58.200,-. Srdce mi buší jako o závod. Ruku už asi nikdy nenarovná, oči mi slzí o sto šest a záda mi do rána určitě upadnou, ale to nevadí. Vyhrál jsem!!!!!!! Já jsem tak šťastnej! Chce se mi otevřít okno dokořán a vykřičet tu svojí radost do světa. Nemám se o ní s kým podělit. "Miluju vás," píšu lvče smsku a usínám s mobilem v ruce...

13. srpna. Čtvrtek. 15:00 hod.

A mám je doma. Hurá! Jsem maximálně šťastnej. Líbam na střídačku syna a ženu, objímám je jako blázen a svojí radost dovršuju slovy: "Mám pro vás překvapení." Malýmu se rozsvítily očička. To miluju. Lvča odhazuje bágly a oba utíkají do obýváku jako šílení. Smůla. Nechal jsem to i zabalit. "To je dáááálek, tatiiii," křičí na mě přes půl bytu Adam. Než stačím cokoli říct, už škube balící papír hlava nehlava. My s lvčou ho se slzama v očích pozorujeme. Ten pocit vidět svoje dítě, když má radost, se nedá popsat. To se prostě musí zažít. "Autodláááha," skáče jako pominej. Na tom R ještě musíme zapracovat, ale teď je to jedno. Teď je všechno jedno. Lvča už vedle mě rozbaluje svůj dárek. Nadechne se a když otevře malou červenou krabičku, mám pocit, že už snad nikdy nevydechne. "Ty seš blázen," objímá mě. Vyndává z krabičky zlaté set řetízku a naušnic. Viděl jsem, jak se na něj vždycky dívá ve výloze zlatnictví, když chodíme s malým na procházku. "Táto, honem, musíme to postavit," tahá mě za ruku Adam k němu na zem. Lvča je dojatá. "To muselo bejt strašně drahý," podívá se na mě. V tu chvíli se mi málem zastavilo srdce. Připravil jsem všechno tak perfektně a nečekal jsem, že budu muset nějak vysvětlovat, jestli nám ty peníze nebudou chybět. To jsem nedomyslel. Do háje. Co teď. Vidím, jak se na mě lvča dívá a čeká na odpověď. "V klidu, mám teď velkou zakázku," vypadne ze mě. Lvča snad konečně vydechla. Jsem dokonale šťastnej.

14. srpna 2020. Pátek. 21:05 hod.

Lvča s malým už spí. Asi radostí z toho, že jsou doma. Nebo vyčerpáním. A nebo obojím. Každopádně já mám teď chvíli, abych si spočítal, kolik jsem vlastně vydělal. Ve středu jsem vytáhnul 58.200,- a preventivně jsem hned všechno vybral. Takže nejdřív jsem projel dvacet tři tisíc. Pak jsem vložil dalších třicet tisíc. To máme plus, mínus, a vychází mi, že jsem 5.200,- v plusu. Vlastně ještě dárky pro lvču a Adama, takže už jenom 400,- v plusu. To jsem nečekal. Byl jsem z těch beden tak zblblej, že jsem si myslel, že mám 58.200,-. Když odečtu prohry, tak mam vlastně hovno. No nic. Hlavně, že nejsem v mínusu. Docela spokojeně vypínám počítač a jdu se přitulit k lvče.

15. srpna 2020. Sobota. 22:48 hod.

Nevím, jestli byl dobrý nápad dělat si konečnou bilanci svého hraní. Celej den nepřemejšim o ničem jiným a jsem zase nepoužitelný. Jako za takový sázky bejt nakonec jen čtyři kila v plusu? No to je teda hustý. Projel jsem ze zvědavosti pár diskuzí o online sázení a to mi na spokojenosti moc nepřidalo. Snad nikde jsem nenašel jedinýho průseráře. Nevěřim tomu, že všichni vyhrávají. Co dělám blbě? Hodně diskutovaný téma bylo hlavně disciplína, takže v tom bude asi zakopanej pes. V tu chvíli už jsem věděl, že to zkusim znova. Když budu mít disciplínu a stanovim si limity, musim přece něco vyhrát. Během minuty už jsem online a vkládám další prachy na svůj herní účet. Dvacet tisíc. Posledních dvacet tisíc. Budu disciplinovanej a rozdělím si to na sázení třeba na celej tejden. Když nevyhraju dneska, vyhraju zejtra. Však píšou asi o 84 % návratnosti. Proč by to v mym případě mělo bejt jinak. Dvacku rozdělím do čtyřech dnů po pěti tisících. Nebudu holt dávat velké sázky, budu se držet při zemi a nic se mi nestane. A budu hrát jen na jednom automatu, to je záruka, že mi musí něco dát.

Roztáčim Mystery "džoukra". Sázky jsem nastavil na 75,-. To je 66 zatočení. Bohatě stačí. Za pár minut už mi zbejvá jen litr. Mam velký dilema, jestli to zkusit dohrát, nebo to zavřít a zkusit jinej automat. NE! Disciplína! Takže dávám posledních pár zatočení a najednou přijdou tři "džoukrové". Deset volnejch zatočení. Točim, točim a za chvíli dalších deset volnejch zatočení. To je bomba! Výhra 3.800,-. A pak, že to nepůjde. Zůstatek 4.600,-. Začínal jsem s pětilitrem. Koukam na to a říkam si. Do prdele, to je míň, než jsem tam hodil! Takže to není žádná výhra! To jsou nazpátek moje prachy, a ještě ne celý. Takže točim znova.

O pár minut pozdějš...

Výsledek mě nepřekvapil. Nula. Čistá nula.

Totálně vytočenej vypínám počítač a jdu zkusit spát.

16. srpna 2020. Neděle. 21:50 hod.

Dneska musim pořešit nějaký resty. Nějak poslední dobou nestíham. Za necelou hodku mam hotovo. A ani to nebolelo :-). Možná bych se moh nějak odměnit. Zase ten hlásek. Zkus to dneska, dneska určitě vyhraješ. Nechci ho poslouchat. Ať vypadne z mojí hlavy! Doopravdy začínám bojovat sám se sebou. A to se mi vůbec nelíbí. Když nechci pít, nepiju. Když nechci jíst, nejim. Tak proč, do prdele, když nechci hrát, tak hraju? Uklidňuju sám sebe, mam ještě patnáct tisíc na hraní. Když to prohraju, tak už to doopravdy odpískam! To se nesmí stát, dneska vyhraju!

Roztáčim "džoukra" podle plánu, sázku za pětasedmdesát a jedeme.

O jedenáct minut pozdějš...

Zůstatek 9.900,-. To už jsem stovku pod limitem, kterej jsem si dal. No co, tak to dojedu na devět tisíc, a když nevyhraju, vypínám to. Dneska to na bonus vůbec, ale vůbec nevypadá. Vždycky něco vytáhnu a hned mě zase stáhne. Točím se pořád kolem devíti desíti tisíc. Asi to fakt nemá cenu. Porušuju svoje pravidlo a hledám "turbáče". Sázím za kilo. No co. Prachy ještě mam.

O dalších šest minut pozdějš...

No ty bláho!!! Krása! Deset volnejch zatočení. A na konci výhra 12.100,-. Konečně! Jsem zase šťastnej! Konečnej stav 19.300,-. Takže mam zpátky skoro všechno, co jsem tam naposled hodil. Super! Rozum mi velí: "VYBER TO, VYBER TO VŠECHNO!" Hlásek mi našeptává: "HRAJ DÁL, HRAJ DÁL." Už vlastně ani nevím, jestli ten hlas vážně slyším, nebo si to jen vsugerovávám. Každopádně hlásek vítězí. Neni přece možný, když vsadím za dvacet tisíc, vyhrát nazpátek dvacet tisíc. To neni žádná výhra! To jsou moje protočený prachy! Tak co je teda ta výhra? Deset korun? To teda do hajzlu ne!

Než si to stačím uvědomit, už zase točím "džoukra". Ten jedinej je spolehlivej. Když padnou volný zatočení, je z toho dost peněz. Toho se budu držet. Protáčím. Nadávám. Raduju se. Nadávám. Propadam zoufalství. Přesně o devatenáct minut pozdějš mám zůstatek desítku. Deset tisíc v tahu. Disciplína v prdeli. Měl jsem přece limit jen pět tisíc! Ale teď už nemůžu přestat hrát. Když mi nic nedal doteď, dá mi za chvíli. Točím dál. Raduju se. Nadávám. Nadávám. Třískám do klávesnice. Nadávám... Zůstatek 0. Dělá si ze mě prdel??? Kdybych nebyl chlap, tak snad vzteky začnu brečet! Dobře mi tak, když jsem debil. Měl jsem se držet plánu pěti tisíc na den. Ježiši, já jsem fakt debil...

20. srpna. Čtvrtek. 19:45 hod.

Už čtvrtý den prožívám neskutečný muka. Dokonce jsem se přistih, že mi lvča něco říká a já jí vůbec nevnímám. "Neleze na tebe něco?" zkoumavě si mě prohlíží. "Ne, jsem jenom unavenej," pohotově odpovídám. "Jdu vynést odpadák," rychle se ztrácím ve dveřích. To aby lvča neviděla, jak strašně se stydim. Jo, mimochodem, v pondělí jsem zase začal kouřit. Po pěti letech. Fakt skvělý. První cígo bylo tak strašný, že jsem si říkal, že další už nedam. A dneska? Půl krabičky, pohoda. Jsem prostě magor. Dokouřil jsem poslední cígo a vracím se na místo činu. Teda k počítači. Lvča uspává malýho, tak mam chvíli pro sebe. Dilema. To je to slovo. Má vůbec cenu se snažit dostat svoje prohraný prachy nazpátek? Nevím. Ale něco mi říká, že to musím zkusit. Přece jen tak nevyhodím dvacet tisíc z okna. Při pohledu na lvču, jak si pořád v zrcadle prohlíží svý nový zlato, bych brečel. Když si s Adamem hrajeme s autodráhou a vidim, jak je nadšenej, nejradši bych jí vzteky sežral. Nevím, proč mam takový

pocity. Nevyznám se v sobě. Jediný, co vím, že musím ty prachy dostat nazpátek. A to se nestane, když nebudu hrát dál. Jenže teď je to jiný. Už se nepřihlašuju do svého online účtu s nadšením, co za překvapení mě dneska čeká. Jak se uvolním, pobavím, odreaguju. Když se přihlašuju, třesu se strachy, abych zase neprohrál, protože si to už nemůžu dovolit. A přesto sázím dál. Ale nejsem závislej, až dostanu své prachy zpátky, účet zruším a už nikdy nebudu hrát.

Vkládám dalších dvacet tisíc. Míň nemá cenu, musím mít pořádný základ, nepotřebuju nějaký čučky. Když vložím dvacet táců, musím vytáhnout aspoň čtyřicet, abych byl na nule. Ale já mam jinej plán. Já totiž dneska vytáhnu šedesát litrů. A hotovo! Pak hned účet zruším a jsem čistej.

Rozhod jsem se, že dneska si nebudu dávat žádný limity. Žádný plány. Žádný strategie. Prostě jen budu hrát, co mě napadne, za větší sázky. Nemá cenu si v tom dělat systém. Bedna je systém a ten si dělá sám, co chce.

22:30 hod.

Konečná. Hrál jsem skoro dvě hodiny. Zkusil jsem asi deset automatů a výsledek opět 0. Jsem v tom za čtyřicet tisíc. Ty krávo! Měl jsem se na to vybodnout. Proč Dejť nedržel hubu :-)

21. srpna. Pátek. 19:30 hod.

Dejť mě vytáh na jedno. Už hodinu vede monolog. Zkoumavě si mě prohlíží a říká: "Čoveče, ty seš nějakěj divnej, s tebou vůbec není žádná sranda!" Zvedám hlavu od stolu a marně se snažím vymyslet nějakou odpověď. A tak jen sedím a čumím a mlčím. "Hej, kámo, co je s tebou?" dloubne do mě Dejť. "Já nevím, prostě mě všechno sere." Dejť se na mě podívá a ví, že víc toho ze mě už nedostane. Za minutu už do sebe házíme vodky. "Popojedem," přitlukává si se mnou. Dneska mám v plánu se totálně zbourat. To je totiž jedinej způsob, jak na chvíli nemyslet na bedny.

23. srpna. Neděle. 21:45 hod.

Opět se přihlašuju do svého online účtu. Byl jsem nasranej už ve chvíli, když jsem zapnul počítač. Na bankovním účtu mam 78.000,-. To je o 40.000,- míň než před dvěma měsíci. Ne. Nesmím to počítat. To mě nesmí rozhodit. Musím se soustředit, znova si spočítat, kolik peněz ještě můžu vsadit, abych měl nějakou rezervu. Žádný čučky, abych vyhrál nazpátek všechno to, co jsem do beden naházel. Půjde to ještě vůbec? Musí!!!

Vkládám dalších dvacet tisíc. A přísahám sám sobě, že tohle jsou poslední peníze, který tam hodim. Kdybych si měl useknout obě ruce, tyhle jsou vážně poslední!

Načítám "džoukra" a nedokážu ho spustit. Ruka na myši mi úplně zatuhla. Slyším, jak mi bije srdce. Tep mám snad tři sta. Potím se a mam pocit, že budu mít infarkt. Na chvíli mě napadne, co kdybych se na to prostě vykašlal, těch dvacet tisíc vybral zpátky na svůj účet a všechno to hodil za hlavu? Nebylo by to jednodušší? Nebylo. Já to nemůžu hodit za hlavu. Já musím vyhrát zpátky svoje prachy!

00:39 hod.

Po několika hodinovym online maratonu, kdy jsem vystřídal snad dvacet automatů, končím se zůstatkem 14.500,-. Jsem naprosto zoufalej. Prostě v koncích. Co mám dělat? Vybrat těch patnáct litrů a dělat, jako že se nic nestalo? To nemůžu ani před sebou, ani před lvčou. Ty prachy nám prostě budou chybět, to neukecam. Nemůžu jí lhát. Co jí řeknu, až bude nějakej nečekanej výdaj? Na co se vymluvim? A dost! Právě se přestávám litovat. Dostal jsem se do průseru, dostanu se z něj zase ven. Házím bobek na automaty a zkusim kurzový sázky. Sice tomu vůbec nerozumim, ale zkouknu nějaký kurzy a něco si vyberu. Pár stovek na fotbal, pár stovek na basket, taky hokej a tenis. Hotovo. Výsledky budou postupně, jak budou zápasy končit. První zápas končí asi za půl hodiny. Dneska už na to nemam nervy, abych tady seděl a čekal na výsledky všech zápasů. Přesvědčil jsem sám sebe, že vyhraju pořádněj balík. Aby taky ne, za patnáct litrů. Vypínám počítač, podivam se ráno...

24.srpna. Pondělí. 10:20 hod.

Vstával jsem brzo. Malej měl blbou noc, pořád se budil. Snažil jsem se nějak zabít čas, tak jsem zkouknul zprávy, covid, jasně. Vynes jsem odpadák, abych si moh zakouřit. Umyl jsem hrnky od snídaně. Prostě jsem dělal všechno proto, abych co nejvíc oddálil zapnutí počítače. Bojim se. Bojim se, že ho zapnu, přihlásim se do svého herního účtu a bude tam zase 0. To už snad ani statisticky není možný, uklidňuju se. Nemá cenu to oddalovat. Lvča šla na procházku s malym, já usedám k pc. Opět tep tři sta, hlava jak pátrací balón, ruce zpoceny jako prase. Když si zobrazuju zůstatek, zavřu oči a odpočítávám od deseti do jedny. Otevírám oči. No do hajzlu! Já jsem vyhrál! To snad není možný!!! Znova se ujišťuju, že koukam do správný kolonky. Jo, zůstatek. Je to zůstatek. 16.800,-. Jasně, sázel jsem na víc zápasů. Něco jsem vyhrál, něco prohrál, ale furt jsem v plusu. No, v plusu, prostě něco mi zbylo a jsem fakt vděčnej. Rychle vypínám počítač a jdu se, už trošku vyklidněnej, věnovat rodině.

24. srpna. Pondělí. 23:05 hod.

Takže si to hezky shrnu. Zůstatek mám necelejch sedmnáct tisíc. To je skoro celá dvacka, kterou jsem tam teď naposled hodil. Mam dvě možnosti. Buď to vybrat, nebo zase hrát. Ale já už nechci hrát. Už se do prdele nechci stresovat. Už dávno to pro mě přestala bejt zábava. Možná ten, kdo sází za pět kaček, se baví. Já se teda rozhodně nebavím. Po dlouhejch úvahách vybírám na bankovní účet šest tisíc a zbytek si nechávám na další hraní. Proboha, co jsem to zase udělal...

Abych něco slušnýho vyhrál, musím holt něco obětovat. Mam necelejch jedenáct tisíc. Udělám to takhle. Otevřu "turbáče" a dam sázky za dvě kila. Chtěl jsem původně nějakej úplněovej automat, ale už mě to nebaví ani vybírat. Zůstanu u těch, co jsem už zkusil. Na víc nemám ani náladu, ani nervy. Konec zábavy. Jde se na to. Při každym protočení zavírám oči. Srdce mam až v krku. Teď a nebo nikdy. Téééééd! Shit! Tak teď! Bomba!!! Deset volnejch zatočení. Napiju se z petky vody, zhluboka se nadechuju a spouštím.

23:42 hod.

Nemůžu tomu uvěřit. Písmenka se mi rozmazávají, číslice jak by smet. Vyhráli jste 29.000,-!!! Po připsání výhry k zůstatku mám dohromady 34.500,-. Slušný. Měl bych bejt víc nadšenej, ale jsem spíš vděčnej. Okamžitě zadávám převod celý částky na muj bankovní účet. Už nebudu nic riskovat. Dnešní večer končím žádostí na podporu o zrušení herního účtu. Konec. Finish. Finito. Už nemam dál zájem žít jako poslední dva měsíce. To si ty prachy radši vydělám.

25. srpna. Úterý. 9:20 hod.

Hned ráno mi pípnul mejl. Podpora Tipsport. Přijali moji žádost o zrušení účtu a do 10 dnů mi potvrděj zrušení účtu mejlem. Proč do prdele deset dnů? Proč to prostě nezrušej hned, jak mi pošlou moje prachy? Začet jsem se do pravidel. Ty vole, to je slohovka, kdo by to čet... Á, tady to je. Fakt že jo, deset dnů. No co, vždyť je to vlastně jedno, kdy to zrušej, já už stejně hrát nebudu, takže je mi to šumák. Odpo ještě zkontroluju, jestli mi poslali výhru, a tím s nima končím. NAVŽDYCKY!!!

28. srpna. Pátek. 21:00 hod.

Pořád se ještě vzpomínám z toho, jak blbě jsem riskoval svoje tvrdě vydřený peníze. Probírá si to v hlavě horem a dolem, zleva, zprava, a pořád nedokážu pochopit, jak jsem moh tolik tisíc vyhazovat z okna. Měl jsem vážně kliku, že jsem přišel jen o pár tisícovek. Konkrétně o 14.300,-. Plus dárky pro lvču a malýho. Takže skoro dvacet tisíc. Čert to vem,

mohlo to bejt horší. Takhle krásně jsem se nevyspal několik tejdů. Nebudil jsem se z pocení strachy, jestli dneska zase prohraju, nebo se mi povede něco vytáhnout. Skoro celý dva dny jsem strávil se synem a bylo to fakt úžasný. Večer jsem si nezaměstnával mozek bednama, ale věnoval jsem se lvče. Už si ani nepamatuju, kdy jsme si spolu naposled udělali tak krásnej večer. Film, brambůrky, vínko a pak zakončení v ložnici. Proč jsem tohle všechno vyměnil za několikahodinový vyledávání u beden? Sám nevím a věřím, že už je to za mnou. Cejtím se jako znovuzrozenej :-)

29. srpna. Sobota. 21:20 hod.

Dnešní pivko s Dejfoněm a klukama nemělo chybu. Vážně jsem si to užil. Vypnul jsem mozek. Užival jsem si každou minutu a bylo to úplně jiný než naše poslední katastrofický vystoupení. Respektive moje vystoupení. Nevím, jak přesně ten pocit popsat, ale jsem prostě rád, že jsem. Jsem rád, že je venku tma jak v pytli a já šlápnul do první louže. Kalhoty na vyhození. Bomba! Proč by mě to mělo rozhodit? Zasmál jsem se tomu. Ještě pár dnů zpátky bych na tu louži za trest asi hodinu řval a kalhoty cestou domu vzteky zahodil. Jsem prostě svobodnej, jsem to zase já.

Jen tak ze zvědavosti kontroluju mejly. Máte novou zprávu od Podpora Tipsport. Jak jako novou zprávu? Už od nich nic nechci, jenom zrušit účet. Jen jsem si přečetl název odesílatele a už mi srdce zase bije jako o závod. A to vůbec o nic nejde, jen o jeden blbej mejl. Asi pět minut tupě zíram na obrazovku počítače a přemejšlim, jestli ten mejl přečíst nebo ho rovnou vymazat. A proč nad tím proboha vůbec přemejšlim? DELETE a hotovo! Jenže to bych si nesměl všimnout těch třech zajímavých písmenek v adrese odesílatele. V.I.P. Kdo jako V.I.P.? Jako já jsem v nějakym klubu nebo co? Už začínám bejt trochu nasranej, takže mejl nakonec otevíram. Vážený náš milý V.I.P.... Aha, takže já už jsem V.I.P.... Bla, bla, bla... Velice nás mrzí, že jste se rozhodl uzavřít svůj hráčský účet a tímto Vám nabízíme 30 volných zatočení na libovolném automatu. Za předpokladu, že svůj hráčský účet nezrušíte. Bác! Čára přes rozpočet. A zase to mam v hlavě. Mam to zkusit? A když to zrušení stáhnú, protočim ty jejich slavný volný zatočení a nic nevyhraju? Co potom? Budu moct ten účet zrušit i potom? Chci víc informací a rychle odepisuju. A taky si stanovuju jasny podmínky. Jestli mi chtěj nabídnout třicet zatočení za pět korun, tak to ať si strčej někam. Požaduju 60 volnejch zatočení aspoň za dvacku. Pošlou mě do háje a budu mít klid. Prosim, ať mě pošlou do háje....

30. srpna. Neděle. 17:10 hod.

Celej den jsem přemejšlel o tom blbym V.I.P. mejlu. Proč to jako dělaj? Už jsem byl na milión procent rozhodnutej účet zrušit a basta! Teď se v tom zas plácám. Už mi přišla odpověď na muj mejl. Bojím se jí otevřít. Zpocený ruce, srdce až v krku a po desetiminutovym přemlouvání sebe sama, že tohle nemam zapotřebí, mejl stejně oteviram. Jasně, nou problém, nabízej mi 60 volnejch zatočení dokonce za třicet korun. Bez dalších podmínek jako stonásobný protočení a další kokotiny, který se pojí s bonusama. To je osmnáct stovek. Skoro dvojka. BEZ PODMÍNEK. Až na jednu zásadní, nezrušit účet. V hlavě mi lítaj čísla. Lit sem, litr tam. Ještě, než si to stihnu pořádně promyslet, automaticky odepisuju BERU. Chci to na "džoukra". Přesvědčenej, že už dneska neodepíšu, vypínám počítač a jdu se věnovat synovi.

22:13 hod.

A zase zapínám. Fakt že odepsali! Dohodnuto. Protočení mam nastavený, jakmile zapnu "džoukra". Před očima mlhu. V hlavě temno. Okamžitě spouštím dobře známýho "džoukra". Zhluboka se nadechuju a točím.

O patnáct minut pozdějš....

Výhra 930,-. Tak to je teda vejvar. Na nic nečekam a okamžitě protáčím tu super výhru. Výsledek mě nepřekvapí, krásná 0. Takže si to hezky pěkně strčte do prdele, loučím se s váma, ádié. Totálně vytočenej se přesouvam do postele.

4. září 2020. Pátek. 23:45 hod.

Zvláštní tejden. Hodně práce, zaplaťpánbůh. Ale stejně se cejtím divně. Ať dělám, co dělám, zase vstávam a usínám s myšlenkama na bedny. Asi je to tím, že nemam zrušenej herní účet. Jak já jsem byl šťastnej, když jsem ho rušil! Ten pocit, že už nemusim hrát, protože vlastně nebudu moct, že na to nebudu muset pořád myslet, budu mít čas na spoustu jinejch věcí, který jsem nesmyslně přesouval a odsouval na neurčito... A dneska zase pan hlásek. "Tak to zkus, vsaď si ještě jednou." No, ty vole, to nedam. Pan hlásek mě navštívil hned ráno, po tak hnusnym snu, na kterej asi do smrti nezapomenu. Začínám si ho znova promítat. Sedim v obrovský místnosti, přede mnou nekonečně dlouhej stůl plnej jídla. Já umíram hlady. Najednou vidim sám sebe. Jsem na vozejku, ochrnutej od hlavy až dolu. Nikde nikdo. A jak tak sedim připoutanej na tom vozejku, mrkám a mrkám, to je vlastně to jediný, co můžu dělat, to jídlo začíná postupně ze stolu mizet. Bezmoc, totální bezmoc. Myslím, že už z toho začínám magořit. Promlouvam ke svojí ruce, ať neleze do internetbanky, nebo že jí useknu. Pozdě.

O pět minut pozdějš....

Vložil jsem dva tisíce. To musí stačit. Následující hodinu mam jako v mlze, takže stručně... Jedna bedna. Točím. Prohrávám. Vkládám další prachy. Druhá bedna. Točím. Něco vyhraju, točím dál. Prohrávám. Vkládám další prachy. Točím. Dlouho nic. Prohrávám. A tak pořád dokola. Když si projíždim historii sázení, nemůžu uvěřit tomu, že jsem za hodinu dokázal do beden naházet třicet litrů. Byl jsem to vůbec já? To není možný, že jsem fakticky takovej debil...

5. září 2020. Sobota. 19:40 hod.

Pivko s Dejfonem ruším. Když jsem ho minule domlouval, byl jsem v úplně jiný náladě než dneska. Nešnáším, když mi žena řekne, že má depku. Vždycky jsem si myslel, že je to jen nějaký chvilkovéj blběj pocit a že ženský jsou prostě citlivky. Jestli to, co cejtím teďka, není depka, tak už je to asi smrt. Nedokážu dost dobře popsat všechno, co se ve mně odehrává, ale jsem si jistej, že kdybych si uměl rozbít držku, už bych to dávno udělal. Jsem zase tam, kde jsem byl před pár tejdnama. V mínusu. V prdeli. Nezbejvá mi nic jinýho, než hrát dál, abych dostal zpátky aspoň něco. Nesmiřim se s tím, že jsem třicet litrů jen tak vyhodil z okna. Ani náhodou!

Opakuju včerejší "jízdu". Cíleně nevybírám automaty, prostě jen točím. Vkládám prachy, točím, prohrávám. A hele, výhra. Jenom pět tisíc. To snad nemyslej vážně???? Točím dál. Výhra. Prohra. Vkládám další prachy. A tak pořád dokola, jako smyslů zbavenej. Vůbec už neřeším zůstatek na účtu, nějakou rezervu, prostě jsem se asi zbláznil....

0:39 hod.

Zůstatek na herním účtu 5.300,-. Zůstatek na mym bankovním účtu 38.000,-. Za poslední dva dny jsem prosázel 60.700,-.

6. září 2020. Neděle. 10:05 hod.

"Zlato, pračka je kaput," křičí na mě Lvča z koupelny. Skvělý. Do toho všeho ještě odešla pračka. Fajn, koupíme novou. Vždyť je to vlastně úplně jedno, jestli máme rezervu třicet tisíc nebo hovno. Vyjde to nastejno. "Já nějakou objednam," aktivně se nabízím. Zás tak nezištně to nebylo, protože samozřejmě vyberu tu nejlevnější. Najednou se Lvča odněkud vynoří, obejmě mě a praví: "Ale miláčku, nedávno jsme se přece dohodli, že až odejde pračka, koupíme rovnou novou pračku se sušičkou, ušetří mi to spoustu práce. Rezervu máme, tak co. Já už jsem si jednu vybrala." No do prdele! Snažim se zůstat v klidu, ale vůbec mi to nejde. Nemůžu teď přece Lvče říct, hele, sorry, žádná pračka se sušičkou nebude,

maximálně tak ta pračka, nějaká obyč, protože prachy jsou v hajzlu. Holt musím hrát tu hru a vymyslet, jak zařídit, aby pračka se sušičkou nestála víc, než mi zbylo na účtu. Každou chvíli budu mít infarkt. Nebo mrtvici. Vyjde to nastejno. Prostě je pro mně... "Večer se na to spolu podíváme, ju?" objímá mě lvča a někam zase zmizí.

Super. Průser. Nemůžu se teď přece zeptat: "A kolik to bude stát?" Na to mě lvča zná moc dlouho, hned by věděla, že se něco děje. A to, co se mi právě teď děje, se nikdy nesmí dozvědět. Propad bych se hanbou až do sklepa, kdybysme nějakej měli. Takže do večera musím vymyslet nějaký plán.

19:45 hod.

Malej už chrní a lvča se právě vedle mě rozplácla na gauč. "Můžeme?" spiklenecky na mě mrkne. Tak, a teď už doopravdy budu mít ten infarkt! Zvedá se pro nořas a už mi ukazuje obrázek. "Podívej, vybrala jsem si tuhle. Má dobrý recenze a teď je na ní dokonce akce." Tak to mě fakt potěšilo. Akce. Ta mi teď určitě prdel nezachrání! Tři, dva, jedna, otevíram oči a rychle hledám kolonku s konečnou cenou. 14.990,-. Bomba! Dalších patnáct litrů v prdeli!!! Snažím se zůstat klidnej, ale lvča si všimne, jak sebou šiju. "Nelíbí se ti? Ale já bych jí tak chtěla. A hele, doprava zdarma," dává mi pusku na tvář. Nevim, co bych na to řek, protože cokoliv řeknu, stejně to bude průser, tak to jednoduše odkejvu. "Seš nejlepší," objímá mě lvča tak těsně, až se skoro dusím. Kéž bych se udusil.

11. září 2020. Pátek. 21:33 hod.

Pračka se sušičkou už je doma. Na svym dokonale připravenym místě. Lvča vrní blahem. Já mám infarktové stavy asi každých pět minut. Obzvlášť, když stokrát denně kontroluju zůstatek na bankovním účtu a vidím tam částku 23.010,-. Pořád tomu nemůžu uvěřit. Pořád dokola se musím ujišťovat, jestli se náhodou v Tipsportu nespletli a ještě mi nějaký prachy nepošlou. Nespletli. A nepošlou. Jsem prostě totální idiot, co se nechal utáhnout na vařenou nudli. Až tohle praskne, tak to lvča nerozdejchá. Vždycky jsme měli stejnej názor na feťáky, různý pochybný existence, zneužívače sociálních dávek, vyžírky a vychcánky všeho druhu. Oba nesnášíme lhaní. Jak já nesnáším lhaní! A přesto už se tady třetí měsíc tvářím, jako že se vůbec nic neděje. Jak dlouho mi to ještě bude procházet? Já z toho doopravdy zešílím.... No nic, konec srandy. Jdu protočit svejch posledních 5.300,- a pak, děj se vůle boží.

O tři minuty pozdějš...

Dávám poslední šanci "džoukrovi". Vlastně už ani nevím, co jinýho bych hrál. Nenávidím "džoukra", nenávidím "turbáče", nenávidím ostatní hráče, který vyhrávaj a hlavně nenávidím sám sebe, protože jsem klesnul tak hluboko, že se na sebe ráno ani nedokážu podívat do

zrcadla. Sáším a točím i přesto, že je mi jasný, že za pět litrů už asi nazpátek nevyhraju svých prosázených 70.000,-. Prosim, budu vděčnej i za desítku. Nebo cokoliv jinýho. Prostě potřebuju aspoň kousek z těch prohraných peněz nazpátek! "Džoukr" mě vyslyšel! Za pár minut mám zůstatek 11.050,-. Ale byla to teda fuška. Už jsem myslel, že to zase všechno sežere. Co dál? "Džoukr" už by nemusel nic dát, tak zkusim naposled "turbáče". Ted' a nebo nikdy.

O dalších čtrnáct minut pozdějš...

Je to tady. Nikdy. Zůstatek 0. Okamžitě vypínám počítač a jdu ven kouřit. Beru si pro jistotu celou krabičku. Chodim před barákem sem a tam a kouřim jednu za druhou. Oči mam zalitý vztekem (slzama?). Kdyby se mě ted' někdo zeptal, kolik je hodin, asi bych mu rozbil hubu. Kouřim pátý cígo a začínaj mě bolet nohy. Jestli mě někdo pozoruje, musí si myslet, že jsem pěkněj magor. A taky, že jsem. Magor. Idiot. Kretén. Jen do mě. Zasloužim si to. Jsem hovado hovadský. Jak jsem to jenom moh udělat?

23:15 hod.

Ještě pořád stepuju na ulici sem a tam. Jsem přehulenej. Je mi blbě. Nevim, jestli je mi víc blbě z těch cigaret nebo z toho hraní. Asi z obojího. Potichu se vplížim domu a беру kartu k účtu. Kousek od nás je bankomat. A já vim, že jediná šance, jak nehrát, je vybrat zbytek peněz z účtu a nechat si je v hotovosti v peněžence. Jinak to tam zase hodim. Blížim se k bankomatu a připadam si jako nějakej zloděj. Rozhlížim se vlevo, vpravo, pak znova vlevo a vybíram. Do prdele! Mam limit jenom dvacet tisíc! Nevadí. Beru dvacet tisíc a rychle se vracim domu.

23:39 hod.

Zůstatek v peněžence 20.000,-. Zůstatek na bankovním účtu 3.000,-.

13. září. Neděle. 23:12 hod.

Nevim, jestli už jsem přišel o všechnu svojí soudnost, nebo jsem se definitivně zbláznil. Pořád myslim na ty tři litry, co mi zůstaly na účtu. Je tohle ještě vůbec normální? Bejval jsem přece racionálně uvažující člověk, vyrovnaněj, žádněj průserář, veselej realista. Posledních pár tejdnu sám sebe nepoznávam. Jsem sám ze sebe zhnusenej. Mam pocit, že to na mě všichni musej vidět, jak jsem hnusnej. Ivča, malej, Dej... Ty všechny oblbuju. A hlavně oblbuju sám sebe. Víc zhnusenej už bejt nemůžu, takže udělám ten poslední zásek. Obětuju svoje poslední tři litry a budu doufat, že aspoň něco vyhraju. Už ani nepočítam s tím, že by to

mohly bejt nějaký parádní prachy, chci prostě jen něco zpátky, cokoliv. Hlavně už to chci mít za sebou.

O devět minut pozdějš...

Prachy převedeny. Zase ty známý pocity posledních dnů. Naděje. Pak dlouho, dlouho nic. A zoufalství. Zoufalství. Zoufalství. Kalhoty na stehnech už mam úplně rozedřeny, jak si do nich pořád utírám zpocený ruce. Srdce už se mi nejspíš definitivně přestěhovalo mimo tělo, protože ten silnej tlukot přehluší i otravný hučení větráků v počítači. Tak na co ještě čekam? Je to tak snadný. Prostě si vyberu nějakou bednu a jedu. Vždyť je to jedno. Strategie nefungou, vděk je pro automat neznámý slovo. Tak proč nemůžu pohnout rukou a odkliknout to první zatočení? O víc než tyhle posraný tři litry už nepřijdu. O svojí důstojnost jsem přišel dávno. Necejtím se vůbec dobře. Žádněj adrenalin, žádný pozitivní myšlení. Prostě jen sedim a čumim do monitoru neschopnej se pohnout.

O dalších dvanáct minut pozdějš...

A mám zpátky přesně to, co si zasloužim. Hovno. Zůstatek na Vašem herním účtu je 0. Kdybych řek, že mě to překvapuje, tak bych kecal. Proč jsem si jenom ty tři litry nenechal a neudělal za ně třeba velkej nákup v Tesco? Takže teď už jen zbejvá si zopakovat poslední akci s podporou Tipsportu a znova zrušit účet. Jenom přepíšu datum na výpovědi a hned jim to posílám znova. Do políčka "poznámka" si neodpoustim pár fakt dost sprostějch slov, protože to, jak se teď cejtím, se slušně popsat nedá. Dalších deset dnů čekání, až mi konečně na trvalo zrušej herní účet. Deset dlouhejch dnů, který budu zase totálně nepoužitelnej. A že budu hodně dlouho nepoužitelnej. Vůbec nevím, co budu dělat. Mám si jít někam půjčit? Kam? Komu mam vyprávět, jakej jsem debil? Mam zavolat svému praktickému, aby mě nechal odvézt do Bohnic? Netušim.

23. září 2020. Středa. 18:10 hod.

"Na Vaši žádost jsme Vám trvale zrušili herní účet." Tak. Na tenhle mejl jsem čekal ve dne v noci jak na slitování. Myslel jsem si, že jakmile budu mít v ruce potvrzení, že účet je definitivně zrušenej, že to ze mě všechno spadne a nějak se přes to přenesu. Jak těžce jsem se splet. Cejtím se teď snad ještě hůř, protože vim, že teď už ani nemam šanci část těch peněz nějak dostat nazpátek. I když, měl bych vůbec nějakou, kdybych hrál dál? Kolik bych tam ještě musel naházet, abych něco vyhrál? Teprve až teď, po těch deseti dnech od poslední prohry, jsem se odhodlal podívat se na bankovní účet. Jo, jasně, vim že tam je 10,-, dvacet tisíc mam doma v šuplíku a na ty nesáhnu. Když vidim tu historii pohybů na účtu, vážně bych brečel. Fakt jsem to vybíral já? Vážně jsem to takhle pleskal? Tisíce sem, tisíce

tam. Konečnej účet za tuhle srandu mínus 78.000,-. Slušný, za tři měsíce. Do prdele!!! Pořád tomu nemůžu věřit. Jako by do mě vstoupil někdo jinej a ten za mě posledních pár tejdnu myslel. Nebo spíš nemyslel. Nevim, jak se srovnat s tím, že jsem totálně selhal. Ivče to říct nemůžu, to by byl konec našeho spokojenýho manželství. Asi si to půjdu hodit...

27. září 2020. Neděle. 10:21 hod.

"PODĚLAL JSEM TO". To jsou jediný tři slova, na který jsem se zmoh. Ťukam je do mobilu už od osmi od rána. Odesílám smsku mojí nejlepší kámošce Jítě. Nikdo jinej, kdo by mě vyslechl, mě nenapadá. Budu za debila a propadnu se hanbou. Ale je mi to jedno. Potřebuju pomoc :-)

Děkuji, že jste si našli chvílku, abyste Radimův deník dočetli až do konce.

Pokud vás zajímá, jak je na tom Radim dnes, dozvíte se to v online motivačním programu "Do pekla a zpět".

Kdykoli, a tím kdykoli myslím třeba ještě dnes v noci, nebo o víkendu, nebo prostě v kterýkoli pro vás nejvhodnější čas, mi napište na jita@dopeklaazpet.cz a já se vám obratem ozvu.

Děkuji!

Jíťa

Deník byl vytvořen ve spolupráci s překladatelskou agenturou **VČELIČKA s.r.o.**